

РЕШЕНИЕ

№ 14911

гр. София, 11.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 69 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВАНЯ Б. И.А ЗГУРОВА

при участието на секретаря СВЕТЛА Р. ЛАЗАРОВА
като разглежда докладваното от ВАНЯ Б. И.А ЗГУРОВА Гражданско дело №
20221110165088 по описа за 2022 година

**Предявени са установителни иски с правна квалификация чл. 422, ГПК вр. с
чл. 79, ал. 1, пр. 1 вр. чл. 9 ЗПК вр. чл. 6 ЗПФУР вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ЗЗД.**

Ищецът ФИРМА твърди, че с договор за кредит № 452440/18.09.2020 г. е предоставил на ответника О. Л. И. заем в размер на 1200 в съответствие с разпоредбите на Закона за потребителския кредит и Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние, като последният се е задължил да го върне в срок до 18.11.2021г., на четиринадесет месечни вноски. Поддържа, че договорът е сключен от разстояние след отправено от ответника искане чрез попълване на формуляр на интернет страницата на дружеството, както и след предоставен от кредитора стандартен европейски формуляр и проект на договора, погасителен план и общи условия към договора, който е бил подписан с натискането на бутон на интернет страницата на дружеството. Твърди, че е превел отпуснатата сума на ответника посредством системата на ФИРМА, като ответникът не е върнал заетата сума. Ето защо претендира връщането на заетата сума в размер на 1200 лева главница, заедно едно със законната лихва от подаване на заявлението до погасяване на задължението, както и възнаградителна лихва в размер на 391,30 лева, дължима за периода 18.09.20г.- 18.11.21г., и законна лихва за забава в размер на 335,04 лв., дължима за периода от 01.12.20г. до 01.05.22г. Претендира разноски.

Ответникът оспорва иска при твърдение, че не е сключвал /подписвал/ договор за кредит и не е получавал в заем претендираната сума. Моли съда да отхвърли иска. Претендира разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК, достигна до следните фактически и правни изводи:

За основателността на предявения иск в тежест на ищеца е да докаже, че между него и ответника е възникнало валидно правоотношение по договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние /потребителски кредит/, по което заемодателят е предоставил на ответника в заем посочената сума, а последният се е задължил да я върне в

посочения срок. В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже погасяване на дълга.

При така разпределена доказателствена тежест съдът намира иска за неоснователен.

Ищецът твърди претендираното вземане да произтича от сключен между него и ответника договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние, какъвто, съобразно разпоредбата на чл. 6 ЗПФУР, е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние - едно или повече. Съгласно дефинитивната разпоредба на § 1, т. 2 от ДР на ЗПФУР, „средство за комуникация от разстояние“ е всяко средство, което може да се използва за предоставяне на услуги от разстояние, без да е налице едновременно физическо присъствие на доставчика и на потребителя, като несъмнено използването на електронни формуляри в интернет, провеждането на разговори по телефон и изпращането на писма по имейл представляват средства за комуникация от разстояние и предвид изложените от ищеца твърдения за методите на сключване на процесния договор /чрез натискане на бутон на интернет страницата на дружеството – цедент/, правоотношението между страните попада в приложното поле на посочения нормативен акт.

Съгласно разпоредбата на чл. 18 ЗПФУР, при договори за предоставяне на финансови услуги от разстояние доставчикът е длъжен да докаже, че е изпълнил задълженията си за предоставяне на информацията по чл. 8 от закона на потребителя, както и че е получил съгласието на потребителя за сключване на договора /ал. 1, т. 1 и т. 3/, като за доказване на посочените обстоятелства се прилага разпоредбата на чл. 293 от Търговския закон, а в случаите на електронни изявления - Закон за електронния документ и електронните удостоверителни услуги. В настоящия случай, за доказване на възникналото между страните правоотношение са представени неподписани документи – договор за кредит и общи условия към него, за които се твърди, че са потвърдени от ответника с натискането на бутон на интернет страницата на дружеството – заемодател.

Несъмнено предоставянето на интернет страницата на дружеството-заемодател на договор за кредит и потвърждаването му от заемополучателя чрез натискане на определен бутон представляват електронни изявления /доколкото се касае до словесни изявления в цифрова форма, обективирани чрез общоприет стандарт за преобразуване и представяне на информацията – интернет/, с възможност за тяхното възпроизвеждане, т.е. сключеният по описания начин договор за кредит представлява електронен документ. Доколкото същият не съдържа характеристиките на усъвършенстван или квалифициран електронен подпис по смисъла на чл. 13, ал. 2 и ал. 3 ЗЕДЕУУ/Закон за електронния документ и електронните удостоверителни услуги/, следва да се приеме, че документът е подписан с обикновен електронен подпис – съдържанието му включва посочване на страните по договора като автори на документа с техните индивидуализиращи данни /имена, ЕГН/ЕИК, адрес/. По делото обаче липсват доказателства приложеният на хартиен носител договор за кредит действително да е бил сключен между ищеца и ответника като електронен документ по описания в исковата молба начин – налице са единствено твърдения на ищеца, че договор с посоченото съдържание е бил предоставен на ответника на интернет страницата и че същият се е съгласил с него посредством натискане на определен бутон. Същевременно законът придава значение на подписан саморъчно документ и на подписания с електронен подпис документ. Неговата доказателствена сила е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ, като, ако се касае за частен документ, той се ползва с такава сила само за авторството на изявлението /чл. 180 ГПК/, а в случай че това авторство бъде оспорено, тежестта за доказване истинността на документа се разпределя съобразно специалното правило на чл. 193 ГПК. В този смисъл - Решение № 70 от 19.02.2014 г. на ВКС по гр. д. №

868/2012 г., IV г. о., Определение № 169 от 6.04.2017 г. на ВКС по ч. т. д. № 672/2017 г., I т. о. Доколкото по делото е налице оспорване от страна на ответника на обстоятелството дали между страните изобщо е възникнало заемно правоотношение, както и относно авторството на волеизявлението за сключване на договор с посочено съдържание, това обстоятелство следва да бъде установено с други доказателствени средства, като доказателствената тежест е за страната, която представя документа и се ползва от него /както при неподписан писмен документ/.

В настоящия случай ответникът изрично оспорва да е сключвал договор за кредит с ищеца с посоченото съдържание, както и да е получавал парични средства по подобно заемно правоотношение. Въпреки това, по делото не са събрани никакви доказателства в тази насока, като не са представени извлечения от електронна поща или записи на изявления, направени чрез телефон или друго средство за гласова комуникация от разстояние /съобразно разпоредбата на чл. 18, ал. 3 ЗПФУР/, от които да се установява волята на ответника да получи в заем претендираната сума или които да удостоверяват, че именно той е получил в цифров вид договора за кредит и се е съгласил с него. Ето защо, приложените на хартиен носител договор с посочен кредитополучател - ответника и общи условия към него не са достатъчни, за да обосноват извод за постигнато между ищеца и ответника съгласие за сключване на договора за заем. **По делото от страна на ищеца, чиято е доказателствената тежест за това, не са ангажирани доказателства ответникът О. Л. И. да е получавал паричната сума по договора за паричен заем.**

С оглед на изложеното и при съвкупна преценка на събрания по делото доказателствен материал съдът намира, че ищецът не е провел пълно и главно доказване на обстоятелството за сключен между него и ответника валиден договор за заем посредством средствата за комуникация от разстояние при описаните условия, поради което в тежест на ответника не е възникнало задължение за връщане на претендираната сума. Ето защо предявеният иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен, като бъдат отхвърлени и акцесорните искове .

По разноските:

При този изход на спора ищецът няма право на разноски. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК яр. чл. 38, ал. 2 ЗАДв. на процесуалния представител на ответника следва да бъдат присъдени своевременно поисканите разноски в размер на 492,63 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от ФИРМА,ЕИК ***** срещу О. Л. И. , ЕГН ***** искове по чл. 422,ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 вр. чл. 9 ЗПК вр. чл. 6 ЗПФУР вр. чл. 240, ал. 1 2 ЗЗД и чл. 86,ЗЗД за признаване за установено спрямо ответника О. Л. И. , че дължи на ищеца ФИРМА сумата от 1200лв., представляваща главница по договор № 452440/18.09.2020г., сключен чрез интернет платформа „*****“, ведно със законна лихва за периода от 25.05.22г. до изплащане на вземането, сумата от 391,30лева представляваща договорна възнаградителна лихва за периода от 18.09.20г. до 18.11.2021г., както и сумата от 335, 04лева - мораторна лихва за забава за периода 01.12.20г.- 01.05.22г. , за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение чл. 410, ГПК по ч. гр.д. № 27362/22г. по описа на СРС, 69с-в.

ОСЪЖДА ФИРМА,ЕИК ***** да заплати на адвокат **И. Г. Д. , САК** на основание чл. 78, ал. 3 ГПК вр. чл. 38, ал. 2 ЗАДв. сумата **492,63 лева** — адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство на ответника О.

Л. И..

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____